

MANDFLESSEN

(BOTTLES WITH BASKETS ON)

Eenakter

door
MIKE TIBBETS

vertaling
Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MANDFLESSEN - BOTTLES WITH BASKETS ON** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MIKE TIBBETS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1996 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Nicola Thompson: midden in de twintig, op de vooravond van haar trouwdag.

David Thompson: De vader van Nicola.

Sheila Thompson: De moeder van Nicola.

Tom Nicholson: De aanstaande echtgenoot van Nicola.

Het speelt zich af in een huiskamer in een woonwijk.

Tijd:

Het heden, vroeg op een zomeravond.

Opmerkingen van de schrijver:

Hoewel de details van dit toneelstuk verzonnen zijn, kan het voor de regisseurs handig zijn om te weten dat de basis situatie waar 'David' zich voor geplaatst ziet op waarheid is gebaseerd. Zoiets als dit is echt gebeurd.

DECOR:

Ik heb een bepaald decor beschreven en het bevat een hoop regie aanwijzingen. Deze zijn niet bedoeld om slaafs te worden opgevolgd, maar kunnen van pas komen om sommige ritmes en stemmingen in het spel te benadrukken.

Een woonkamer. Het is een aangename zomeravond.

Het zou in elk huis van twee onder een kap in een Engelse woonwijk kunnen zijn. Ergens in de afgelopen veertig jaar gebouwd en neutraal, tijdloos ingericht. In de achterwand is er een deur naar de rest van het huis; aan een kant zijn er terrasdeuren naar de tuin; aan de andere kant een 'modern' betegelde open haard met een schoorsteenmantel en imitatie haard. Boven de haard hangt een grote ingelijste foto van een jonge dame in een afstudeer toga, die haar bul vasthoudt. Als we de kamer rondkijken zien we kleinere foto's van hetzelfde meisje in bijna alle fases van haar jeugd.

De kamer is vrijgemaakt voor een gebeurtenis. Meubilair is aan de kant geschoven om ruimte te maken in het midden. We kunnen zien dat het een bruiloft is; op een tafel staat een stapel cadeau 's die in onmiskenbaar wit of zilverkleurig papier zijn verpakt. Op de schoorsteenmantel staan kaarten met hoefijzers, klokken en flauwe grappen zoals een bal aan een ketting en een deegrol, enz.

Als het licht aangaat, wordt David Thompson, halverwege de veertig, aangetroffen als hij door de terrasdeuren naar buiten kijkt. Hij is diep in gedachten. Na een tijdje gaat hij de kamer in. Hij kijkt traag om zich heen, alsof hij zich alles probeert te herinneren. Hij betast een paar van de huwelijksgeschenken en leest een paar labels. Hij eindigt voor de open haard en kijkt omhoog naar de foto van het meisje. In gedachte verzonken staart hij er even naar; dan legt hij zijn handen op de schoorsteenmantel en buigt zijn hoofd voorover alsof er een grote last op zijn schouders drukt. De deur vliegt open. Nicola Thompson stormt binnen, haar woede beheersend. Ze slaat de deur achter zich dicht en gaat naar het midden. Daar slaakt zij een gil die door haar samengeklemden kaken niet harder klinkt dan een verstikt kreetje. Met zichtbare moeite beheerst ze zichzelf. Ze haalt diep adem en frunnikt wat aan haar kleren terwijl ze vecht om zichzelf onder controle te krijgen. We zien dat het hetzelfde meisje is als op de afstudeerfoto en, aangezien haar haar nog ongeveer hetzelfde zit, mogen we veronderstellen dat zij nog niet zo lang geleden is afgestudeerd. Ze is in de twintig en ziet er aangenaam en capabel uit. Ze draagt vrijetijdskleding. De enige reactie van David op haar binnenkomst is dat hij weer rechtop gaat staan. Hij heeft nog steeds zijn rug naar haar toe.

David: Gaat het? *(Nicola antwoordt niet. Keert zich om)* Nicola? *(Nicola knikt ingehouden)*

Nicola: Ik snap gewoon niet dat mijn hele bruiloft een fiasco dreigt te worden omdat ik de plaatskaartjes voor de receptie nog niet heb geschreven! *(stilte)* Het spijt me. Je zou denken dat ik onderhand wel eens aan mama gewend was. Maar ze jaagt me nog altijd op de kast bij tijd en wijlen. *(Nicola wil gaan zitten maar moet zoeken naar een stoel omdat niets op zijn plaats staat. Uiteindelijk strijkt zij neer op de leuning van een bankstel. Ze denkt even en kijkt dan omhoog)* Hoe hou jij dat uit, papa?

David: Hou ik wat uit?

Nicola: Mam. Druk doen en alles organiseren. Constant. Hoe heb je daar al die jaren mee kunnen leven? *(hij lijkt even moeite te hebben met antwoorden, maar als het komt dan klinkt het licht en onbezorgd)*

David: Het is niet zozeer een vraag van 'mee kunnen leven'. Je moeder wil alleen maar dat alles in orde is, dat is alles. Zij *(met wat nadruk)* Wij proberen slechts onze uiterste best voor je te doen. Dat hebben we altijd gewild.

Nicola *(warm)*: Dat weet ik.

David *(met een lach)*: Een ding is zeker. Als je moeder niet zo druk zou

doen en alles organiseren dan zou jij nooit een echte bruiloft hebben morgen. Als het aan mij werd overgelaten dan was het jij, Tom en de dominee en een paar rondjes in het café.

Nicola: Dat is niet waar en dat weet je. *(ze gaat naar hem toe en legt haar arm om zijn middel)* Je was fantastisch. *(David houdt het gezicht van Nicola teder in zijn handen en bestudeerd haar)*

David: Was dat zo?

Nicola *(verwacht door zijn toon)*: Was wat zo?

David: Was het echt fantastisch? *(Nicola ziet dat er tranen in de ogen van haar vader staan)*

Nicola: Papa, wat is er mis?

David: Ik wil alleen... Plotseling heb ik er veel behoefte aan om te horen dat ik een goede vader voor jou ben geweest.

Nicola *(met absolute oprechtheid)*: De beste. *(Nicola houdt zijn blik even vast en reikt dan omhoog om een traan van zijn wang te vegen. Het is bijna alsof zij zijn vel wil voelen. David buigt zich voorover en kust haar zacht op het puntje van haar neus. Het lijkt een bekend gebaar voor hen beide. Hij draait zich los uit de omarming. Het moment is voorbij)*

David: Sorry. Ik had niet verwacht dat ik zou huilen.

Nicola: Ik wel. Maar ik had niet verwacht dat iemand het zou zien. *(een korte stilte)* Dat is iets waar jij erg goed in bent.

David *(keert zich weer naar haar om)*: Wat?

Nicola: Mensen niet laten zien wat je werkelijk voelt.

David: Maar voor jou ben ik een open boek, hè?

Nicola: Nee. Maar ik heb altijd geweten dat het boek bestaat. *(Sheila Thompson komt achter hun binnen. Ze houdt een notitieblok vast waaraan met een touwtje een potlood hangt. Ze is de moeder van Nicola. Ze is ongeveer even oud als David. Ze is een bruisende, actieve vrouw ze komt echter eerder licht bezorgd over dan dat ze autoriteit uitstraalt. Onbewogen merkt Sheila de sfeer tussen vader en dochter)*

Sheila: Zijn we weer een beetje gekalmeerd?

Nicola *(gaat naar Sheila en geeft haar een arm)*: Nou, ik wel. En jij? *(Sheila aarzelt)*

David: Kom op, Sheila, schat. Ga even zitten.

Sheila *(zuchtend)*: Er moet nog een hoop gebeuren.

Nicola *(verontschuldigend)*: Ik maak die plaatskaartjes wel af vanavond. Akela, wij doen ons best. *(ze steekt drie vingers op. De moeder van Nicola schudt half glimlachend haar hoofd)*

Sheila: Ik wil gewoon alles afgestreept hebben, dat is alles.

Nicola: Mam, je doet het geweldig om alles en iedereen over de streep

te halen.

Sheila (*begrijpt het niet*): Wat? (*Nicola ziet de afkeurende blik van haar vader. Ze klopt haar moeder op de arm*)

Nicola: Ik wil alleen maar zeggen dat je het geweldig doet. Ik waardeer het. (*ze laat haar moeder weer los*)

Sheila: Nou ja, een bruiloft kan zichzelf niet regelen, weet je. Nu je het zegt, waar is Tom eigenlijk heen? Hij zou twintig minuten geleden al terug zijn.

Nicola: Je kan hem niet op de minuut vastzetten. Hij zou alleen zijn ouders van het station ophalen en ze afleveren bij het hotel. Hij moet even bij ze blijven.

Sheila: We waren het eens dat meneer en mevrouw Nicholson het voor hun kant zouden regelen in het hotel terwijl wij hier de zaak op orde brachten. Ik vertrouw op Tom. Ik wil dat hij nog wat dingen doet voor me. (*Sheila bekijkt fronsend haar notitieblok*)

Nicola: Weet je, ik kan het nog steeds niet geloven.

David: Wat?

Nicola: Hoe iemand die Nicola Thompson heet verliefd kan worden op een man met de naam Tom Nicholson. Zal ik echt de rest van mijn bestaan door het leven gaan als Nicola Nicholson? Het klinkt alsof ik door Dickens ben geschreven.

Sheila: Ik weet het niet. Het past eigenlijk wel. Hoe dan ook, je hoeft niet te veranderen. Je kan je meisjesnaam gebruiken.

Nicola: Dat schiet weinig op. Dan wordt hij Tom Thompson.

Sheila: Nee, ik bedoel dat veel stelletjes tegenwoordig hun eigen naam houden.

Nicola: Dat zou niet voelen alsof ik echt getrouwd ben. (*ze loopt weg en gaat weer zitten*) Ik wil alle traditionele toeters en bellen. (*ze grinnikt*) Nou ja, in elk geval de bellen. En de witte jurk en confetti en bruidsmeisjes en een bruidstaart en dat mensen mij mevrouw Thomas Nicholson noemen.

David: Niet erg geëmancipeerd.

Nicola: Steek niet de draak met me, pap.

David: Sorry, schat. Maar als je er echt mee zit, kies je toch een andere voornaam.

Sheila: Doe niet zo gek, David, ze heet Nicola.

David: Nou, zo hebben we drieëntwintig jaar geleden besloten om haar te noemen. Maar wie zegt dat we gelijk hadden? Ik denk dat ik haar het liefste 'Spetter' had genoemd.

Nicola: 'Spetter Nicholson' is niet echt een verbetering, pap. Als jullie er natuurlijk aan hadden gedacht om mij een tweede naam te geven, dan had ik die kunnen gebruiken. Waarom hebben jullie dat niet

gedaan?

Sheila: We hebben er lang genoeg over gedaan om het over 'Nicola' eens te worden. Je kent je vader met alles wat Italiaans is. Hij was onverzettelijk en wilde dat je een Italiaans klinkende naam kreeg en dat was de enige die ik ook redelijk vond.

Nicola: Wat waren de anderen die je leuk vond, papa?

David (*licht in verlegenheid gebracht*): O, dat kan ik mij niet herinneren.

Sheila: Gina was er een van, dat weet ik nog.

Nicola: Gina Nicholson? Teveel ennen. (*spreekt het nadrukkelijk uit om te horen of het klinkt*) Sophia? Assunta? Concepta?

Sheila: Concepta is toch Iers?

Nicola: Is dat zo? Carla dan? Carla Nicholson. Weet je, dat is niet slecht.

David: Zie zo, probleem opgelost.

Nicola: Maar ik heet geen Carla. Ik heet Nicola.

David: Veranderen.

Nicola: Hoe? Dat is juridisch toch heel ingewikkeld?

David: Het lijkt mij dat je dat gewoon doet als je dat wilt. (*dit blijft even tussen hen in hangen. Bijna als een uitdaging. Op een lichtere toon*) En het moment is goed. Je moet iedereen toch je nieuwe achternaam en adres vertellen dan kan dat laatste er ook wel bij.

Nicola: Maar iedereen kent mij als Nicola.

David: Dus dan kennen ze je als Carla.

Nicola: Maar je kan niet plotseling alles zomaar veranderen.

David: Waarom niet? (*plotseling met nadruk*) Wees nooit bang voor veranderingen. Als je ergens bang voor wilt zijn, wees dan bang voor niet veranderen. Het heeft mij veel tijd gekost om dat te leren.

Nicola (*doet moeite om het te begrijpen*): Goed, papa.

Sheila (*maakt niet echt deel uit van dit gesprek*): Nou, persoonlijk vind ik het maar onzin, maar als Nikki per se een nieuwe naam wil, dan lijkt het mij een goed idee om dat met Tom te overleggen. (*Tom Nicholson komt op via de terrasdeuren. Hij draagt een plastic tas van een supermarkt. Hij is ook in de twintig. Hij is gemakkelijk om mee om te gaan en tolerant, maar capabel als het nodig is*)

Tom: Hoorde ik mijn naam vallen? (*Nicola gaat naar hem toe en zij kussen. David blijft, enigszins in de steek gelaten, daar waar hij met Nicola praatte*)

Sheila: Zijn ze goed aangekomen?

Tom: Ja.

Sheila (*streept in gedachte haar lijst af*): Hotelkamers oké?

Tom: Ja, uiteindelijk.

Sheila: Hoe bedoel je 'uiteindelijk'?

Tom: Douche in plaats van een bad. Maak je geen zorgen, het is allemaal opgelost.

Sheila: Ik wist wel dat ik ze zelf had moeten ophalen.

Tom: Ik zei dat het opgelost was. Mam en pap zitten prima onder de pannen. De rest is ook goed aangekomen en toen ik wegging zaten ze allemaal aan een smakelijk diner. Pap liet oude foto's van mij zien en Jimmy vroeg iedereen of ze wisten wat Nikki in mij ziet. Ik dacht dat de getuige op mijn hand hoorde te zijn. *(herinnert zich)* O, overigens, mevrouw Everett kon de reis niet aan.

Sheila *(krabbelt)*: Ah. Dat is jammer, maar ik dacht al dat ze het niet zou redden.

Tom: Ze heeft aan tante Nola een cadeautje meegegeven.

Nicola *(tegen David)*: Nola Nicholson?

David *(schudt zijn hoofd)*: Weer die ennen.

Tom: Waar hebben jullie het over? Tante Nola heet Chambers.

Nicola: Dat vertel ik je later wel.

Sheila: Tom, zou jij even terug willen gaan naar het hotel om ze de definitieve nummers te geven? Mevrouw Everett was het laatste vraagteken.

David: Sheila, die jongen blijft vanavond hier. Kan hij het ze niet later vertellen als hij er weer heen gaat?

Sheila: Ik heb liever dat hij nu gaat, dan is het maar gebeurd. Ik wil dat het...

Sheila en David *(in koor)*: Afgestreept is.

Tom: Het geeft niet. Ik vind het niet erg om te gaan

David: Ik ga met je mee. We moeten de auto's nog voltanken. *(tegen Sheila)* Moeten we nog wat doen terwijl we weg zijn?

Sheila *(bijt op haar lip)*: Niet dat me zo snel te binnen schiet. Mocht ik iets bedenken dan bel ik wel naar het hotel.

David: Goed. *(trekt tegen Tom zijn wenkbrauwen op)*

Tom: O, trouwens. Dit is voor u van mijn vader. *(hij geeft de plastic tas. David opent de tas en haalt er een in raffia gehulde fles uit)* Ik hoop dat u van Chianti houdt. Ik heb geen idee of het een goede is. Ik weet alleen dat het Chianti is omdat er een mand om de fles zit. *(David kijkt naar de fles en schudt zijn hoofd. Hij glimlacht om een binnenpretje. Het moet erg leuk zijn want hij grinnikt en begint daarna hartelijk te lachen. Hij zet de fles ergens neer. Dan, nog steeds lachend, gaat David af door de terrasdeuren. Tom bekijkt David geamuseerd, hij haalt zijn schouders op naar Nicola en Sheila en gaat af na David. Nicola doet de terrasdeuren achter de mannen dicht. Ze wrijft over haar arm. De avond wordt fris)*

Nicola: Ik denk dat papa de spanning ook begint te voelen. *(haar*

moeder geeft geen commentaar. Nicola werpt haar moeder een blik toe en kijkt dan weer naar buiten) Ik hoop dat het weer blijft zoals vandaag.

Sheila: De berichten om zes uur waren... *(ze kijkt op een blad van haar notitieblok)* "mogelijk een bui met later op de dag een vanuit het westen naderend hogedruk gebied".

Nicola: Dus wat wordt het?

Sheila: Ik denk dat het betekent dat ze het eigenlijk niet weten. *(Nicola gaat weer zitten)*

Nicola: Hoe was het voor jou en papa?

Sheila: Hoe was wat?

Nicola: Toen jullie trouwden. Wat voor weer was het?

Sheila *(herinnert het zich graag)*: O, het was een prachtige dag. We zaten tussen de laatste krokussen en de eerste tulpen. Typisch april. *(door het noemen van de maand krijgt Nicola een ingeving)*

Nicola: Mam, als ik jou een vraag stel zou je dan eerlijk antwoorden?

Sheila: Waarover?

Nicola: Mijzelf.

Sheila: Zeg maar dan.

Nicola: Ben ik echt te vroeg geboren?

Sheila *(ongemakkelijk)*: Dat weet je toch. Wat voor vraag is dat nou?

Nicola: Ik wil graag de waarheid weten. Zijn jij en papa met elkaar naar bed geweest voordat jullie trouwden?

Sheila: Ik weet niet zeker of ik dit soort dingen met jou moet bespreken.

Nicola: Ach, kom op. Morgen ben ik een oude getrouwde vrouw, net als jij. Ik bedoel het waren de bruisende jaren zeventig. Flower Power, vrije liefde en dat soort dingen. Dus, hoe zit het?

Sheila: Je vader en ik waren nou niet bepaald hippies. *(ze stopt even, dan op een besliste toon)* Je bent een wittebroodskindje, geboren op vier december om twintig over twaalf, zes en een halve week te vroeg. *(Nicola denkt hier even over na)*

Nicola: Ik stelde mij altijd voor dat ik een liefdeskind was, verwekt in wilde passie en onwettig geboren, het product van een oncontroleerbare liefde! Mills en Boon kwijn weg van verdriet.

Sheila: Het spijt me dat ik je fantasie bederf, maar het was allemaal heel gewoon en behoorlijk.

Nicola: En hoe was papa destijds?

Sheila: Hij was erg leuk.

Nicola: Leuk! Is dat alles?

Sheila: Wat is er mis met leuk?

Nicola: Waar ontmoetten jullie elkaar?

Sheila: Dit heb ik je vast wel eens verteld.

Nicola: Nee. Je hebt het er nooit over. Vertel het me nu. Wanneer ontmoetten jouw ogen voor de eerste keer de zijne?

Sheila (*herinnert het zich met liefde*): Het was op een feest. Hij zat op de grond in het midden van een groep mensen gitaar te spelen en te zingen. Ik vroeg hem of hij dit of dat kende en hij zong het tot de laatste noot. Nog beter dan de plaat.

Nicola: Een gitaar? Papa?

Sheila: O, ja. In die dagen.

Nicola: Dus hij zong voor je. Onze romanticus. En toen?

Sheila: Nou, hij nam me mee uit. Bioscoopjes, dansen, Chinese restaurants, van dat soort dingen. We konden het erg goed vinden samen, dus het gebeurde steeds vaker.

Nicola: Hoe snel gingen jullie trouwen?

Sheila: Dat duurde nog heel lang. Bijna drie jaar.

Nicola: Waarom zo lang?

Sheila: We hadden geen haast. We genoten van elkaars gezelschap en dat was voorlopig genoeg voor ons.

Nicola: Dus wat gebeurde er? Deed hij je zomaar op een dag een aanzoek, of wat?

Sheila: Kijk, dit is belachelijk! Er zijn nog duizend en één dingen die ik zou moeten doen...

Nicola (*houdt haar tegen*): Nee. Alsjeblieft mam, ga door. Het interesseert me echt. Wanneer vroeg hij je ten huwelijk?

Sheila (*gaat terug naar haar herinneringen*): Ach, je arme vader. Op een dag boekte hij een grote reis naar Italië. Drie weken lang overall naar toe reizen. Ik denk dat hij verwachtte dat ik zou meegaan, maar het leek mij niks. Je weet dat ik geen wereldreiziger ben. Hoe dan ook, hij verhulde het door te zeggen dat hij graag alleen wilde gaan. Pas nadat hij weg was vroeg ik mij af of hij van plan was geweest om mij in Florence of zo'n andere romantische plaats ten huwelijk te vragen. Misschien had ik zijn plannen verpest. Ik voelde mij afschuwelijk. Ik herinner mij dat ik hem een brief schreef hoezeer het mij speet. Maar het kwam goed. Toen hij terug kwam maakten we een afspraak op het gemeentehuis en het was geregeld. Toen kwam jij en nu zitten we hier. (*er is een stilte terwijl zij denken over het volgende dat zij zullen gaan zeggen*)

Nicola: Ben je gelukkig geweest, mam?

Sheila: Ja, schat, natuurlijk.

Nicola: Nee, serieus. Is alles zo gelopen zoals jij dat wilde?

Sheila: Nou, het leven ik bedoel je hebt heuvels en je hebt dalen. Het is nooit een rimpelloos bestaan. (*met nadruk*) Maar ik heb altijd de wetenschap gehad dat je vader van mij houdt. Echt van mij houdt.

Iedere dag doet hij wel iets dat mij zegt hoeveel. *(zelfverzekerd)* Zo is het altijd geweest, al vanaf het begin en zo zal het altijd blijven. *(ze glimlacht met een strakke mond, bijna droevig, naar Nicola)* Als jij en Tom over twintig jaar hetzelfde kunnen zeggen, dan doen jullie het goed. *(Nicola denkt hier over na)*

Nicola: Ik heb nooit geweten dat papa gitaar kan spelen.

Sheila: Hij zal hem nog wel ergens hebben, denk ik. Je weet hoe hij is. Hij gooit nooit iets weg.

Nicola: Waar zou hij zijn?

Sheila: Op de vliering, neem ik aan.

Nicola: Ik vraag me af waarom hij er in al die jaren nooit op heeft gespeeld?

Sheila: Ik denk dat hij niet veel tijd heeft gehad voor dat soort dingen.

Nicola: Nou, vanaf nu heeft hij er wel tijd voor, toch? Ik bedoel dat jullie na morgen weer gewoon met zijn tweetjes zijn. Zeg, waarom zorgen we niet dat hij er weer op gaat spelen. Het is tenslotte onze laatste avond samen, toch?

Sheila: Ik weet zeker dat je vader het al lang geleden is verleerd.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto